

інженерним обладнанням території тощо. Для втілення в життя цих заходів додатково складаються відповідні робочі проекти.

З метою відновлення ландшафтів і територій, порушених внаслідок господарської діяльності і природних процесів, збереження і відновлення родючості ґрунтів, припинення шкідливого впливу порушених земель на навколишнє середовище, проект землевпорядкування передбачає заходи щодо поліпшення, рекультивації та консервації земель, для виконання яких складаються спеціальні проекти.

Базою для виконання роботи служать: картографічний матеріал М 1:5 000, М 1:2000; матеріали інвентаризації земель міста; матеріали грошової оцінки земель; генеральний план забудови міста; інші наявні землевпорядні та містобудівельні матеріали та документи.

Землевпорядкування здійснюють Верховна Рада України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації.

Список використаних джерел

1. Загурський О. М. Державне регулювання ринкового обігу земель сільськогосподарського призначення / О. М. Загурський // Економіка АПК. – 2008. – № 12. – С. 100-107.
2. Федоров М. М. Економічні проблеми земельних відносин у сільському господарстві. [Текст]: навч. посіб. [Текст]: навч. посіб./ М. М. Федоров. – Київ, 1998. – 263 с.
3. Карпенко А.М. Шляхи удосконалення використання земельних ресурсів у сільськогосподарському виробництві / А.М. Карпенко // Вісник Білоцерківського державного аграрного університету : зб. наук. праць. – Вип. 63. – Біла Церква, 2009. – С. 143-146.

Владислав Островський

студент,

Західноукраїнський національний університет

ЗЕМЛЯ ЯК ЗАСІБ ВИРОБНИЦТВА В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ І ОБ'ЄКТ ЗЕМЛЕУСТРОЮ

Земля є основним засобом виробництва у сільському господарстві. Без неї неможливий сам процес виробництва продукції рослинництва та тваринництва. Тому надзвичайно важливо використовувати земельні ресурси раціонально та максимально ефективно.

Основними властивостями землі є її територіальна обмеженість, стабільність просторового розміщення, здатність до відтворення родючості. При раціональному використанні вона постійно покращується: отримуються нові властивості, підвищується родючість та якість ґрунту.

Земля є і буде одним з найважливіших економічних ресурсів і чинником виробництва, який створений силою природи. Вона надає усі необхідні умови для виробничої діяльності та комфортного життя людей. На землі розміщуються міста і села, також на ній розвиваються промисловість особливо сільського господарства та підприємства інших видів людської діяльності.

У сферах виробничої діяльності роль землі є різною. У промисловості та містобудівництві вона використовується як фундамент, є просторовою базою виробництва. У гірничій промисловості виконує роль складу для мінерально-сировинних ресурсів. Тут для процесу виробництва й одержання продукції не є важливою якістю землі. У сільському господарстві отримання продукції пов'язане з якістю ґрунту, характером та умовами її використання. Тут вона відіграє роль важливої продуктивної сили, без якої не може здійснюватися сільськогосподарське виробництво.

Земля - це елемент виробництва, який визначає діяльність та ефективність впливу інших елементів. І праця, і вплив механічних засобів виробництва мають сенс тоді, коли вони впливають на продуктивні можливості землі як безпосереднього природно-біологічного творця продукту.

Як засіб виробництва земля має такі особливості:

1. Земля не є продуктом праці людини, а створена самою природою і виникла багато тисяч років тому. За дослідженнями вчених, на створення 1 см шару ґрунту необхідно близько 50-100 років.

2. Земельні ресурси територіально обмежені і характеризуються постійністю свого розташування. Їх не можна перемістити в просторі як інші засоби виробництва.

3. Земельні ресурси при раціональному використанні не погіршують своїх можливостей, а навпаки покращують. Тобто вони не зношуються і амортизувати їх не можна.

4. Земля нічим не замінна. В результаті НТП інші засоби виробництва удосконалюються, замінюються більш вдосконаленими, а без землі будь-який процес виробництва в сільському господарстві стає неможливим.

5. Ще одною важливою особливістю землі є її родючість. Наприклад декілька ділянок землі, однакових за розміром, але різних за складом ґрунту, можуть дати неоднаковий обсяг зібраної сільгосппродукції.

Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Право власності на землю гарантується. Використання власності на землю не може завдавати шкоди правам і свободам громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі.

Земельна ділянка - це частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами.

Земельні відносини - це суспільні відносини щодо володіння, користування і розпорядження землею.

Право власності на землю - це право володіти, користуватися і розпоряджатися земельними ділянками.

Об'єктами земельних відносин є землі в межах території України, земельні ділянки та права на них, у тому числі на земельні частки (паї).

Право власності на землю набувається та реалізується на підставі Конституції України, Земельного Кодексу, а також інших законів, що видаються відповідно до них. Земля в Україні може перебувати у приватній, комунальній та державній власності. Земельні ділянки кожної категорії земель, які не надані у власність або користування громадян чи юридичних осіб, можуть перебувати у запасі.

Отже, земля є головним фактором виробництва на сільськогосподарських підприємствах, що не переміщується, обмежений у просторі та різниться за якісними характеристиками та потребує особливого підходу до формування ресурсного забезпечення суб'єктів господарювання в аграрній сфері економіки. Земля має низку особливостей, пов'язаних з її унікальністю як засобу виробництва. За допомогою землеустрою встановлюються норми і правила раціонального використання земельних ресурсів для досягнення максимальних економічних результатів.

Список використаних джерел

1. Бриндзя Г. З. Формування сталого еколого-ландшафтного середовища як основи раціонального землекористування. *Наука й економіка*. 2009. №3(15). Т. 2. С.129-133.

2. Мазурок П.П. Історія економічних учень у запитаннях і відповідях : навч. посіб. 2-ге вид., стер. К. : Знання, 2006. 477 с.

3. Стельмашук А. М. Державне регулювання економіки : навч. посіб. Тернопіль : Економічна думка, 2000. 315 с.

Дмитро Пухкий
студент,

Західноукраїнський національний університет

ЗЕМЛЕВПОРЯДКУВАННЯ НА ЗЕМЛЯХ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Землями сільськогосподарського призначення визнаються земельні ділянки, які перебувають на праві власності або праві користування у фізичних і юридичних осіб та які відповідно до земельно-кадастрової документації використовуються для потреб сільського господарства або призначені для цієї мети. Чинне земельне законодавство до таких земель відносить:

До земель сільськогосподарського призначення можуть бути віднесені земельні ділянки, які відповідно до земельно-кадастрових документів не передані у власність, не надані в користування громадянам і юридичним особам, але призначені для ведення сільського господарства.

Для кращого землепорядкування на землях сільськогосподарського призначення проводяться реформи, які дозволяють покращити процес